

Kihívások a gyermekkori kényszerbetegség kognitív-viselkedésterápiájában

A gyermekkori OCD-ben mindig fontos vizsgálni a szülők hozzáállását a tünetekhez. Két véglettel szoktunk találkozni. Az egyik esetben mindent ráhagynak a gyermekre, a másikban pedig durván leállítják a kényszereket. Nem ritkán előfordul, hogy a két szülő ellentétes módon reagál a kényszerekre, illetve a két végletes viselkedésminta váltakozva jelenik meg ugyanannál a szülőnél. Annak ellenére, hogy a gyermek- és serdülők kényszerbetegségének terápiájában elsőként választandó módszer a CBT, nem lehet kihagyni a családdal való foglalkozást sem. Különösen igaz ez a kiterjesztett kényszerek fennállása esetén. Ezek leállítása az első terápiás instrukciók közé tartozik, ugyanakkor a sikeres végrehajtása a közösen kialakított konszenzuson alapul. A pszichoedukáció épp olyan fontos a szülők számára, mint a beteg gyermeknek. Az előadásban kitekerek a családtagok részére összeállított útmutatóra, amelynek révén el lehet érni minimális célként a szülők konstruktív hozzáállását, és hosszabb távon akár kooterapeutaként is bevonhatók a terápiába.

Az OCD-s gyermekek egyéni terápiája során a kényszerekkel való első szembenézés és NEM-et mondás elérése jelent kihívást, illetve a kényszerekkel szembeni küzdelem során a motiváció fenntartása, amelyeket élményterápiás eszközök beiktatásával, illetve a technikák játékos formában való megtanításával próbálunk elérni. A pozitív élmény erőt adhat az újabb és újabb ingerexpozíciókkal járó szorongás elviselésére, leküzdésére.

Az előadás során bemutatjuk, hogy hogyan próbálunk meg szembenézni a fenti kihívásokkal az OCD egyéni- és csoportterápiája során.